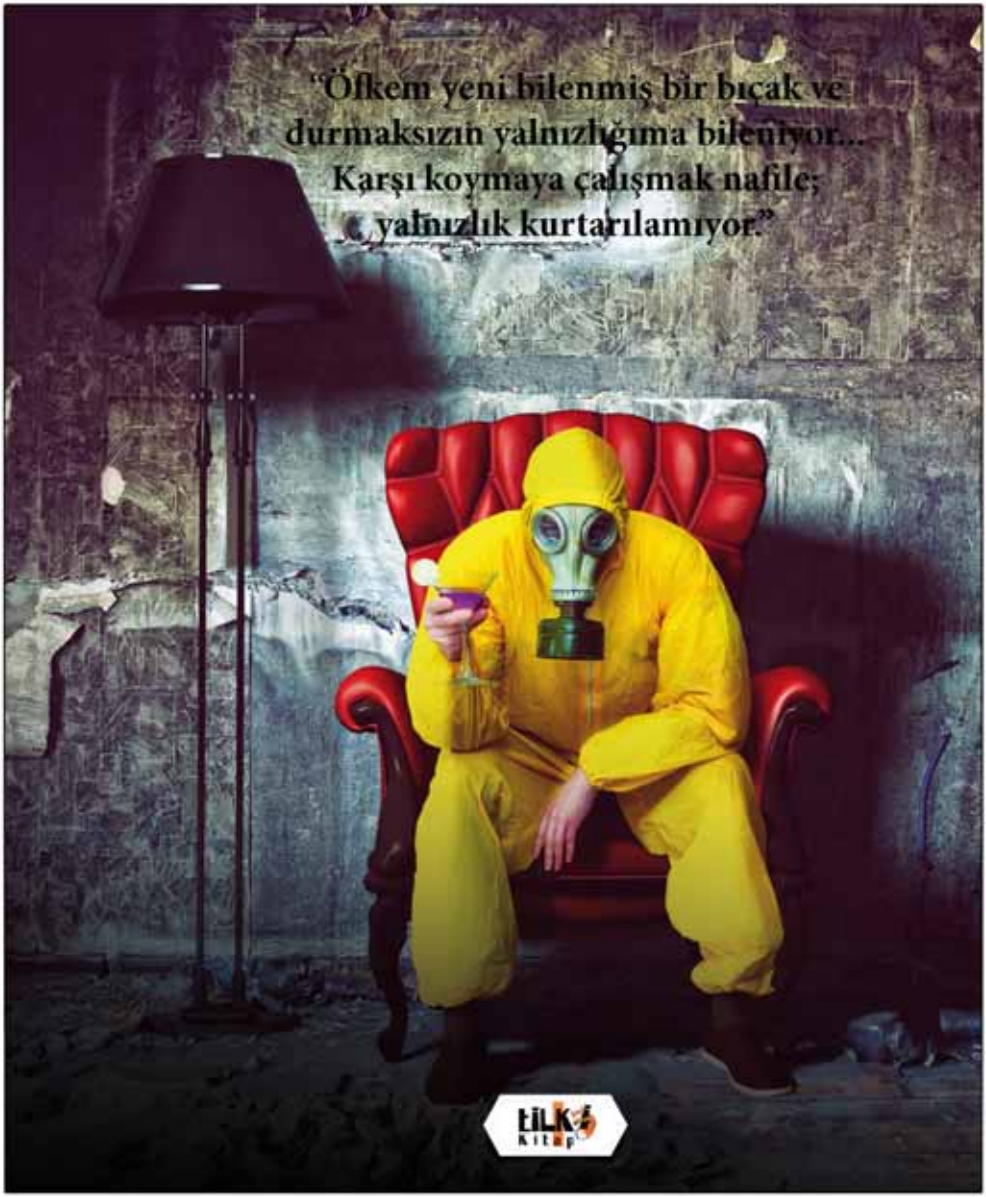
DENEME

BAZEN DE BÖYLE

İlke Susuzlu

tilki
Kitap

deneme

bazen de böyle ilke susuzlu

ISBN 978-605-5045-89-0
1.Basım, İstanbul, Şubat 2016
Genel Seri:113 Deneme Serisi:7

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
www.BuDukkan.com

Genel Yayın Yönetmeni: Emrah Çelik
Editör: Benjamin AE, Veysel Oğuz
Kapak Tasarımı: Ajans Tilki
Mizanpaj: Kule Mizanpaj
Özkaracan Matbaacılık/Yenibosna

Eserin tüm hakları Tilki Kitap©'a aittir. Alıntı dışında kullanımı yazılı izine tabiidir.
Eserin tüm yasal ve fikri sorumluluğu yazarına aittir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.
Tilki Kitap'ın edebi değer dışında yayın kıstası bulunmamaktadır.

bazen de böyle

Bu eseri "Bazen de Böyle" diyerek
eşim Tülin Susuzlu ve
annem Güzey Susuzlu'ya
armağan ediyorum.

Bazen de böyle…
Bazen böyle…
Böyle!!!
Bir ezgi yükselir uzaklardan…
Bir yıldız kayar…
Bir kapı aralanır…
Bir kapı kapanır…
Susuz bir yaz başlar…
Kuşlar göçer…
Dün bugüne karışır, gün geceye…
Bir çocuk doğar…
Bir çocuk ölür…
Bir yanınız eksik, zamana akarsınız…
Bazen, bazen, bazen…
Böyle işte!

ilke susuzlu

İlke Susuzlu, 1970'li yılların sonunda Kıbrıs'ın Mağusa kazasında dünyaya geldi. Doğu Akdeniz Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu.

Ankara Hacettepe Üniversitesi'nde Karagöz ve Hacivat Tiyatrosu üstüne yüksek lisans yaptı. Öykü ve tiyatro metni alanlarında ödüller kazandı. Londra Toplum Postası isimli yerel Türk gazetesinde yıllarca köşe yazarlığı ve eleştirmenlik, toplum merkezlerinde ve özel kuruluşlarda drama eğitmenliği ve yönetmenliği, Londra Türk Radyosu'nda program yapımcılığı ve metin yazarlığı yaptı. 2008 yılında kurduğu Mağusa Sanat Tiyatrosu'nda hem eğitmenlik hem de yönetmenlik görevlerini yerine getirmeye başladı.

Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde Drama eğitmenliği ve yönetmenliği yanında, Hukuk Fakültesi'nde Hukuk ve Yaratıcı Drama dersini de veriyor. Ocak 2015'de kurulan Gazimağusa Belediye Tiyatrosu'nun genel sanat yönetmeni olarak çalışmalarıma devam ediyor. Kısa film, reklam filmi ve klip yönetmenliği yanında oyunculuk da yapıyor.

Bugüne kadar sayısız tiyatro metni kaleme aldı, birçok oyun yönetti ve pek çok oyunda da rol aldı. Şarkı sözleri yazmak ve bestelemek, resim yapmak, şarkı söylemek, gazetelere deneme yazıları yazmak özel zevkleri arasındadır.

KARANLIKTAN GÖLGEYE

Şimdi zaman bir turuncu efkar...

Zamanın turuncuya hakim olan yerindeyiz.
Tam ortasından tutmuşuz geçişli saatleri!
Bölüyoruz akşamları siyahi birlikteliklere.
Bırakmak istemiyoruz ne kederi ne de neşeyi.
İkisi de birbirini besliyor çünkü...
Tehlike çanları çalıyormuşçasına adım sesleri turuncu efkara karışıyor!
Yan yana oturmak için nefes tutuyor dingin yürekler.
Türküler tüm yanıklığını kuşanmış; dillere dökülmek için sıraya geçti!
Birazdan sırt sırta verecek başını alıp gidenler.
Paylaşılmayı bekleyen yeni sözcükler unutulmaz hatıralara eklenecek.
Bir gün eksilirken, yeni bir güne köprü olacak tebessümler.
Turuncunun insanı içine alan gizemliliğindeyiz şimdi.
Hava hüzünle sevinç arasında gidip gelen bir hareketlilik yaşıyor.
Sığ sularda yüzen derin düşüncelerimiz karaya vurmayı bekliyor.
Turuncu, bir kıyı gibi yavaşça ayırıyor yerle gökyüzünü...
Yer hesaplı bekleyişte, gök sinsi bir asayişte.
Dillenen tüm şarkılar mazi koridorlarında aksediyor.
Sesler çarpıp geri dönüyor başladığı yere.
Sessizliğimiz kaybolmaya yüz tuttuğu anda şarkılar susuyor.
Plaklar tozlu...
Gramafon geçmişin yasını içinde tutmaya yeminli.
Bir yanımız nostaljik, bir yanımız vakitsizlikten muzdarip!
Yine de akıp gitme konusunda dirençliyiz.
İlerlemek için basamaklarda emek harcıyoruz!
Tahta merdiven çürüdü ama yine de iş görüyor.
Bastığımız yerden emin olmayı; temkini de elden bırakmamayı öğrendik ne de olsa!
Tahta merdivenin çatırdayan sesi yeni öğütler verirken sis perdesini bir bir aralıyoruz.
Binlerce adıma tanıklık eden basamaklardan tek tek geçiyoruz...
Tatlı bir rüzgar esiyor.
Karşı konulmaz bir ürperişte tüm bedenler.
Dereler kendinden emin bir şekilde akıyor.
Çağlamak için başka sulara karışıyor.

Aynı terane devam ediyor!
Sazlıklar birbirlerine yaslanıp ahenkle dans ediyor.
Mest edici bir hava solunuyor.
Derken turuncu bir efkar basıyor her zerreye...
Doğa rutin bir sessizliğe bürünüyor.
Aynı sahne tekrar tekrar yaşansa da; her defasında farklıymış hissi uyandırıyor.
Geçişli demlerde geçişli duygular içinde yüzüyor insanoğlu!
Derken gök daha da kederleniyor.
Birşeye kızmış gibi alevleniyor!
Bir acayip hüzün kokuyor taş duvarlar.
Korumuyor kollamıyor bizi...
Mısralar şairine küsüyor.
Ne de olsa akşam yine aynı akşam!
Ahmet Haşim'in gün batımına dair söyledikleri kulağımda.
Değmeyin efkarıma dercesine yalnızlık kuşanmış mısraların tadına doyum olmuyor.
Sonu gelmiyor bir türlü insanın içine ok gibi saplanan ve saplanacak olan dizelerin.
Duygular donuyor ve şairi yarı yolda bırakıyor...
Ve şiir kendi şiirini yazıyor!
Yaşam kendiliğinden yaşanıyor...
Turuncu, kızgın bir ateş topu gibi tüm evreni sarıyor.
Zaman, söndürülemeyen bir arzuyla kederle neşenin el ele verdiği efkarı yaşıyor...

Kozasında sıkışıp kalmış ipekböceği olmak

Düşünmekten yoruldıum, düşünmek istemiyorum.
Fikirlerimi bir nokta üzerine odaklamak istemiyorum.
Bu yüzden martıları, çakıl taşlarını ve denizi döven dalga seslerini düşünmeye koyuldum.
Yetmiyordu.
Düşünceler arılar gibi üşüşüveriyordu.
Kitapları defterleri karıştırdım.
Gözlerim dakikada yüce kağıdı taradı; veya ben öyle sandım.
Aradığım birşey var mıydı yok muydu bilmiyordum.
Beni sakinleştirecek bir söz ya da anlam yüklü bir şiir arıyor olabilirdim.
Dolapları rafları altüst ettim...
En çok hoşlandığım kırmızı renkli hırkamı aradım.
Kırmızı hırkamı giymeyi kafama koymuştum.
Annem hep saplantılısın ve çok sabit fikirlisin derdi de inanmazdım.
Bal gibi de öyleyim işte.
Ama bunu herkesin içinde kabul etmek mertliğe sığmaz.
O yüzden hep inkar etmeyi tercih ettim.
Neyse hırkayı bir kenara bıraktım.
Önemli önemsiz anlarımı kaydettiğim bir günlüğüm vardı.
Nicedir yazmıyordum.
Bir anda içimden birşeyler karalamk geçti günlüğe.
Sarı bir kabı vardı.
Uzun zaman olmuş nereye koyduğumu unuttum.
Aramaya koyuldum günlüğümü...
Hiç bir yerde yoktu.
Biliyorum, onu aramaktan vazgeçtiğim an bir yerlerden çıkacaktı.
Çekmecelerde ne varsa sağa sola saçtım.
Kağıtlar, notlar, kitaplar...
Yok yok!
Yoruldum aramaktan, sağa sola bakınmaktan.
Yeni doğan güne karşı kolarımı açıp gerindim; bir umut.
Bedenim ruhum gibi hala uyku halindeydi.
Kabuğundan çıkamamış bir ipekböceği gibiydim.
Kozasının içinde sıkışıp kalmış...

Zarı çatlatıp dünyaya açılacak gücü kendinde bulamayan bir 'güç yoksulu'...
Moralim bozuldu bir an.
Dizginlerin elinde olamaması ne kadar da korkunçtu.
Az önceki gibi birşeylerle uğraşmak daha cazip geldi; en azından başka şeyler düşünmeye fırsatım olmuyordu.
Ama bu bir anlıktı, sonsuza kadar sürmezdi.
Sonuçta koza içindeki 'kendinle' başbaşa kalıyordun.
Sen ve yine sen.
Kaçacak yerin olmuyordu.
Ya yeni doğan günü karşılayacaktın ya da karanlıkta kaybolacaktın.
Hangisi?
Kabuğunu çatlatıp dışarıya çıkmanın yollarını aramaya koyuldum.
Bunun pek bir yolu yoktu.
Çabalamak, hepsi bu!
Pejmurde akşamlarımın gün yansımaları hep kötü olmuştu bende.
Ama bundan sonra olmayabilirdi.
Bir fincan sert bir kahve içmeden ayılmayı başaramayan ben şimdi zinde bir beyinle karışmıştım yeni güne.
Gözlerim bugüne kadar hiç birzaman güneşle barışmadı.
Barıştırmak için çaba harcamadım doğrusu.
Dağıtmak hoşuma gidiyordu birşeyleri.
Neden biliyor musunuz?
Çünkü dağıttıklarımı toplamak korkunç bir haz veriyordu bana.
Toplamak için dağıtıyordum.
Ama yaşam dağıttıklarını toplamakla geçmeyecek kadar anlamsız ve tekdüze değildi.
Üstelik bunu güvensizlikten dolayı bir savunma mekanizması olarak geliştirmiştim.
Şimdi durum değişti.
İçinde bulunduğum koza dar gelmeye başladı.
Artık beni yeterince beslemiyordu.
Yaşam kaynağımken yalnızlığımı çoğaltmaya başladı.
Bir şekilde kabuğumu yırtıp yeni bir dünyaya karışmak istedim.
İşte o anda asli değişlikler gerçekleşmeye başladı.
Beni çevreleyen o kalın zar gittikçe incelip gün ışığını gözlerime doldurdu.

İlk önce istemekle başlıyormuş sonra da karar vermekle.
Daha sonra herşey içindeki azmine bağlı.
Güçlü olduğunu hissettiğin an hayat dizginlerini eline alırsın.
Ve içinde yaşadığın kozanın dışında büyümeye başlarsın...

BAZEN DE BÖYLE

İlke Susuzlu

...

"Aynı kitabın aynı sayfasının aynı satırında çakılıp kalmıştı; aynı cümle içinde boğuluyordu! "

...

"Bir bisiklet pedalının boşa dönmesi gibi geçer zaman. Ya zincirinin dolanmasını bekler ya da hızının azalmasını aciz yürekler... Sonra aniden öykünüz yeniden ivme kazanır! Nedensizce! Yokuşa zorlukla tırmanan hayatınız bir anda yokuş aşağı akıp gider."

...

TikiKitap

TikiKitap

TikiKitap

www.BuDukkan.com

Herkesin kitap alabildiği satabildiği site

9 786055 045890